

Sygn. akt I CSK 642/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. M.

przeciwko M. P.

o zachówek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym oddalono powództwo o zachowek w związku ze skutecznym wydziedziczeniem powoda. W skardze kasacyjnej powód zarzucił temu orzeczeniu naruszenie art. 233 w związku z art. 382 k.p.c. przez nieprawidłową ocenę dowodów oraz art. 1008 k.c. przez przyjęcie, że w sprawie zachodziły przesłanki wydziedziczenia powoda. Na tej podstawie wniósł on o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zachodzi zwłaszcza potrzeba wykładni art. 233 i art. 328 § 2 k.p.c. jako przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), na której istnienie powołał się skarżący. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez przesłankę tę rozumieć należy potrzebę wyjaśnienia treści przepisów prawa, które budzą istotne wątpliwości lub rozbieżności w judykaturze (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12, nie publ., z dnia 6 marca 2013 r., III SK 32/12, nie publ. oraz dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12, nie publ.). Powołując się na istnienie tej przesłanki skarżący stwierdził, że konieczne jest wyjaśnienie, w jakich wypadkach dojść może do naruszenia swobodnej oceny dowodów oraz do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie sądu pierwszej instancji - jako przedmiot wykładni wskazując art. 233 i art. 328 § 2 k.p.c.

Sposób sformułowania tego argumentu oraz jego rozwinięcie nie odpowiadają jednak przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Problem wskazywany jako kwestia wymagająca wykładni powinien zostać sprecyzowany przez dokładne określenie jego treści oraz wątpliwości, jakie wywołuje. Jedynie w takim wypadku Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, mógłby

wyjaśnić tę kwestę – przyczyniając się tym samym do rozwoju prawa (celowi temu służy skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia pełniący zadania publiczne). Kwestie wskazane przez skarżącą zostały jednak sformułowane w sposób zbyt ogólny, by można było jednoznacznie stwierdzić w tym zakresie istnienie jakichkolwiek problemów odpowiadających przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Z założenia mają one charakter elastyczny, pozostawiając szeroki margines swobody oceny sądowi rozpoznającemu konkretną sprawę. Precyzyjne określenie dyrektyw w tym zakresie nie jest, w konsekwencji, w pełni możliwe. Częstkowe wnioski, jakie mogłyby zostać sformułowane w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, nie przyczyniłyby się natomiast w istotny sposób do rozwoju prawa przez stworzenie wzorca wykładni przydatnego przy rozpoznaniu innych spraw.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]